

Η ΤΑΥΤΙΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ (του Γιάννη Ζήση)

Το μεγαλύτερο πρόβλημα για την αναγέννηση της πολιτικής είναι η ταύτιση του προσώπου με την εξουσία, με αποκλεισμό του «άλλου», και με γραφειοκρατική – θεσμική προστασία της εξουσίας και του αυταρχισμού της, που απο-προσωποποιεί πολίτες και ιδέες. [1]

Το καλύτερο που πέτυχαν οι αιώνες της πολιτικής –σε ανθρωπολογικό επίπεδο– είναι η *δημοκρατική οργάνωση της αντιδημοκρατικότητας*, όπου ισχύει μερισμός της εξουσίας μεταξύ παραγόντων μιας περίπου αποκλειστικής ελίτ. [2]

Η ταύτιση με την εξουσία είναι το κυρίαρχο ζήτημα που αναφάνεται στη συνύπαρξη, τη λογική των σχέσεων και των επιλογών, και όταν μιλάμε για ποιότητα και αξιοκρατία. Είναι το κύριο θέμα του προσώπου και του αποκλεισμού – διαγκωνισμού των άλλων στο ανταγωνιστικό πεδίο.

Τα **εσωτερικά είδωλα** της συνείδησης και η **ταύτιση με την εξουσία** αποτελούν τη φύση του ελλείμματος κατανόησης, συνεννόησης, συνεργασίας, ποιότητας και αξιοκρατίας. Οι άνθρωποι δεν προσηλώνονται πλέον στην ελευθερία. Ο Henri Bergson, αναγνωρίζοντας αυτό το ανθρωπολογικό έλλειμμα, χωρίς τη λαϊκίστικη ροπή να γίνει «αρεστός» στον λαό, αλλά και χωρίς κινδυνολογική διάθεση, εκτιμούσε πως:

«Η ανθρωπότητα πρέπει πρώτα να δει αν θέλει να ζει. Αυτή πρέπει, κατόπιν, να αναρωτηθεί αν θέλει μόνο να ζει ή, εκτός απ' αυτό, να καταβάλει την αναγκαία προσπάθεια για να συντελεστεί, μέχρι στον απρόσβλητο πλανήτη μας, η ουσιαστική

λειτουργία του σύμπαντος, που είναι μια μηχανή δημιουργίας θεών». [3]

Αναφορές

[1] Ζήσης Γιάννης, Η ειδωλοποίηση του τίποτε

[2] Ζήσης Γιάννης, Η πυραμίδα της στρεβλής υπανάπτυξης ή της ανυπαρξίας της δημοκρατίας

[3] Henri Bergson, "Οι Δύο Πηγές της Ηθικής και της Θρησκείας", Εκδ. Νησίδες, σελ. 246

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας

Φωτό:Wikimedia

9 Φεβρουαρίου 2011